

DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)
den 16 september 1999 *

I mål C-22/98,

angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG), från Hof van Beroep te Gent (Belgien), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga brottmålet mot

Jean Claude Becu,
Annie Verweire,
Smeg NV,
Adia Interim NV,

angående tolkningen av artikel 90.1 och 90.2 i EG-fördraget (nu artikel 86.1 och 86.2 EG), jämförd med artikel 6 i EG-fördraget (nu artikel 12 EG i ändrad lydelse) samt artiklarna 85 och 86 i EG-fördraget (nu artiklarna 81 EG och 82 EG),

meddelar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P.J.G. Kapteyn samt domarna J.L. Murray och R. Schintgen (referent),

* Rättegångsspråk: nederländska.

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,

justitiesekreterare: avdelningsdirektören D. Louterman-Hubeau,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

- Smeg NV, genom advokaten W. de Brabandere, Gent,
- Belgiens regering, genom förste rådgivaren J. Devadder, utrikes-, utrikes-handels- och utvecklingsbiståndsministeriet, i egenskap av ombud, biträdd av advokaterna G. van Gerven och K. Coppenholle, Bryssel,
- Italiens regering, genom professor U. Leanza, chef för utrikesministeriets avdelning för diplomatiska tvister, i egenskap av ombud, biträdd av D. Del Gaizo, avvocato dello Stato,
- Nederländernas regering, genom M.A. Fierstra, chef för utrikesministeriets avdelning för europarättsliga frågor, i egenskap av ombud,
- Europeiska gemenskapernas kommission, genom W. Wils och B. Mongin, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid sammanträdet den 11 februari 1999 av: Belgiens regering, företrädd av advokaterna K. Veranneman, Bryssel, och K. Coppenholle, Italiens regering, företrädd av D. Del Gaizo, Nederländernas regering, företrädd av biträdande juridiske rådgivaren vid utrikesministeriet

J.S. van den Oosterkamp, i egenskap av ombud, och kommissionen, företrädd av W. Wils,

och efter att den 25 mars 1999 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Hof van Beroep te Gent har genom beslut av den 15 januari 1998, som inkom till domstolen den 28 januari samma år, i enlighet med artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG) ställt två frågor om tolkningen av artikel 90.1 och 90.2 i EG-fördraget (nu artikel 86.1 och 86.2 EG), jämförd med artikel 6 i EG-fördraget (nu artikel 12 EG i ändrad lydelse) samt artiklarna 85 och 86 i EG-fördraget (nu artiklarna 81 EG och 82 EG).
- 2 Dessa frågor har uppkommit i brottmål mot Jean Claude Becu och Annie Verweire samt mot bolagen Smeg NV (nedan kallat Smeg) och Adia Interim NV (nedan kallat Adia Interim), i vilka de är direktör respektive företagsledare, varvid samtliga har åtalats för att ha låtit hamnarbetare som inte är erkända utföra hamnarbete inom hamnområdet i Gent i strid med bestämmelserna i lagen av den 8 juni 1972 om hamnarbete (*Moniteur Belge* av den 10 augusti 1972, s. 8826, nedan kallad 1972 års lag).

Den nationella lagstiftningen

- 3 Enligt artikel 1 i 1972 års lag "får [ingen] låta andra arbetstagare än erkända sådana utföra hamnarbete inom hamnområdena." Arbetsgivare, dennes ombud eller uppdragstagare, som har utfört eller låtit utföra arbete i strid med bestämmelserna i lagen eller i förordningar om dess tillämpning skall, enligt artikel 4 i nämnda lag, ådömas böter.
- 4 Vad beträffar definitionen av "hamnområden" och "hamnarbete" hänvisas i artikel 2 i 1972 års lag till de kungliga förordningar som har antagits med stöd av lagen av den 5 december 1968 om kollektivavtal och partssammansatta kommittéer (*Moniteur belge* av den 15 januari 1969, s. 267, nedan kallad 1968 års lag). Enligt artiklarna 35 och 37 i 1968 års lag skall Konungen inrätta partssammansatta kommittéer för arbetsgivare och arbetstagare samt, på deras begäran, underkommittéer. Dessa partssammansatta kommittéer och underkommittéer består av samma antal representanter för arbetsgivar- och arbetstagarorganisationer samt av två eller flera sekreterare (artikel 39). Deras uppgift är bland annat att medverka till att de företrädde organisationerna utarbetar kollektivavtal (artikel 38).
- 5 Enligt artikel 6 i 1968 års lag kan kollektivavtal slutas inom samma partssammansatta kommitté eller underkommitté. I sådant fall föreskrivs i artiklarna 24 och 28 i nämnda lag att kollektivavtalen skall slutas av alla organisationer som finns företrädde där och att avtalen, på begäran av en av dessa organisationer eller av det organ inom vilket avtalen har slutits, kan göras tvingande av Konungen. Ett avtal som har gjorts tvingande blir, enligt artikel 31 i 1968 års lag, bindande för alla arbetsgivare och arbetstagare som omfattas av det partssammansatta organet i fråga, i den mån de faller under det i avtalet angivna tillämpningsområdet.
- 6 I artikel 1 i den kungliga förordningen av den 12 januari 1973 om inrättande av en partssammansatt hamnkommitté och om fastställelse av dess behörighet

(*Moniteur belge* av den 23 januari 1973, s. 877), i dess lydelse enligt bland andra kunglig förordning av den 8 april 1989 (*Moniteur belge* av den 20 april 1989, s. 6599, nedan kallad 1973 års kungliga förordning) definieras uttrycket "hamnarbete" på följande sätt:

"Varje hantering av varor som har transporterats med havs- sjö- eller flodgående fartyg eller med järnvägsvagn eller lastbil, och varje tjänst som hör samman med dessa varor, oberoende av om sådan verksamhet äger rum i lagerlokaler, på vattenvägar, vid kajer eller anläggningar som används för import, export och transitering av varor, samt varje hantering av varor som har transporterats med havs- sjö- eller flodgående fartyg till eller från kajer vid industrianläggningar."

- 7 Enligt samma artikel 1 i 1973 års kungliga förordning avses med uttrycket "hantering" följande arbetsmoment:

"Lastning, lossning, stuvning, omstuvning, förflyttning av stuvade varor, lossning av varor i lös vikt, iordningställande, inordnande, rensning, sortering, stapling, nedtagning, samt ihopsättning och nedplockning av enhetslaster."

- 8 I 1973 års kungliga förordning fastställs även de geografiska gränslinjerna för olika "hamnområden", däribland hamnområdet i Gent.
- 9 Definitionerna av uttrycken "hamnarbete" och "hamnområden" återfinns i artikel 2 i den kungliga förordningen av den 12 augusti 1974 om inrättande av partssammansatta underkommittéer för hamnar och om fastställelse av deras benämning och behörighet samt antalet ledamöter (*Moniteur Belge* av den 10 september 1974, s. 11020, nedan kallad 1974 års kungliga förordning), genom vilken det, på begäran av den partssammansatta hamnkommittén, har inrättats flera partssammansatta underkommittéer, varav en för hamnområdet i

Gent. Dessa underkommittéer är behöriga i fråga om alla arbetstagare och deras arbetsgivare som i de aktuella hamnområdena utför hamnarbete som huvudsaklig verksamhet eller som bisyssla.

- 10 Enligt artikel 3 i 1972 års lag ”fastställer Konungen villkoren och formerna för att erkänna personer som hamnarbetare, efter yttrande av den partssammansatta kommitté som är behörig i fråga om det aktuella hamnområdet”.
- 11 Såvitt avser hamnen i Gent har dessa villkor och former fastställts i den kungliga förordningen av den 21 april 1977 om villkoren och formerna för att erkänna personer som hamnarbetare inom hamnområdet i Gent (*Moniteur belge* av den 10 juni 1977, s. 7760, nedan kallad 1977 års kungliga förordning), som antogs efter yttrande av den behöriga partssammansatta underkommittén.
- 12 I artikel 3.1 i denna kungliga förordning föreskrivs följande:

”En arbetstagare kan framställa anspråk på att erkännas som hamnarbetare om han uppfyller följande villkor:

1. Arbetstagaren skall ha ett gott och anständigt uppförande.
2. Arbetstagaren skall av hamnarbetarnas läkartjänst ha förklarats vara lämplig i medicinskt hänseende.
3. Arbetstagaren skall vara minst 21 år och högst 45 år gammal.

4. Arbetstagaren skall ha tillräcklig kunskap om språkbruket inom yrket för att kunna förstå varje order och instruktion avseende det arbete som skall utföras.
 5. Arbetstagaren skall ha följt förberedande kurser i arbetarskydd.
 6. Arbetstagaren skall ha den tekniska skicklighet som krävs för att kunna utföra arbetet.
 7. Arbetstagarens erkännande som hamnarbetare får inte ha varit föremål för en tidigare indragningsåtgärd.”
- 13 Enligt artikel 3.2 i 1977 års kungliga förordning skall ”[d]en partssammansatta underkommittén... besluta om erkännande med hänsyn till behovet av arbetskraft”.

Twisten vid den nationella domstolen

- 14 Smeg är ett enligt belgisk rätt bildat bolag som driver verksamhet avseende lagring av spannmål inom hamnområdet i Gent, såsom det närmare anges i 1973 och 1974 års kungliga förordningar. Dess verksamhet består i dels lastning och lossning av fartyg för transport av spannmål, dels lagring av spannmål för tredje mans räkning. De varor som anländer eller sänds i väg transporteras med fartyg, tåg eller lastbil.

- 15 Smeg anlitar erkända hamnarbetare för det hamnarbete som utförs vid kaj, det vill säga sådan godshantering i egentlig mening som utförs i hamn, såsom lastning och lossning av fartyg för transport av spannmål. För annat arbete, som utförs när spannmålen har anlänt till siloanläggningarna, nämligen lastning och lossning i lagerbyggnader, vägning, förflyttning, underhåll av anläggningar, verksamhet som äger rum i siloanläggningar och på vågplattformer samt lastning och lossning av tåg och lastbilar, anlitar Smeg inte några erkända hamnarbetare, utan arbetstagare som det självt anställer eller extrapersonal som ställs till dess förfogande av Adia Interim, ett enligt belgisk rätt bildat bolag som tillhandahåller extrapersonal.
- 16 Openbaar Ministerie (åklagarmyndigheten) väckte åtal mot Smeg och dess direktör Jean Claude Becu samt Adia Interim och dess företagsledare Annie Verweire inför Correctionele Rechtbank van Gent för att ha låtit hamnarbetare som inte är erkända utföra hamnarbete inom hamnområdet i Gent i strid med bestämmelserna i 1972 års lag.
- 17 Correctionele Rechtbank van Gent frikände de tilltalade genom dom av den 20 november 1995 efter att ha antagit deras ståndpunkt att 1972 års lag samt 1973 och 1974 års kungliga förordningar var oförenliga med artikel 90.1 jämförd med artikel 86 i EG-fördraget. Den fastslog att de skillnader som fanns mellan timlönen för de anställda vid Smeg (667 BFR) och timlönen för de erkända hamnarbetarna (minst 1 335 BFR) var oskäligen, eftersom de senare i enlighet med bestämmelserna i 1972 års lag även skulle ha utfört det löpande underhållsarbetet på Smegs område.
- 18 Åklagarmyndigheten överklagade underinstansens dom till Hof van Beroep te Gent, som konstaterade att de faktiska omständigheterna i det mål som hade hänskjutits till den var nästan identiska med de som ledde till domstolens dom av den 10 december 1991 i mål C-179/90 (REG 1991, s. I-5889, svensk specialutgåva, volym 11, nedan kallad domen i målet Merci). Den fann emellertid att det förelåg en väsentlig skillnad mellan de två målen, i det att den belgiska lagstiftningen — till skillnad från den italienska lagstiftning som var i fråga i målet Merci — endast innebär att erkännande ges åt hamnarbetare, som är

ensamma om att kunna bedriva en viss verksamhet inom ett väl avgränsat område, och inte alls att företag eller sammanslutningar beviljas någon ensamrätt.

- 19 Mot denna bakgrund beslutade Hof van Beroep te Gent att förklara målet vilande och att ställa följande två frågor till domstolen:

- ”1) Kan medborgare inom gemenskapen, oavsett om det är fråga om fysiska eller juridiska personer, i enlighet med gällande gemenskapsrätt åberopa rättigheter i enlighet med artikel 90.1 i EG-fördraget jämförd med artiklarna 7, 85 och 86 i fördraget, vilka medlemsstaterna skall iaktta, när lastning och lossning inom hamnområden av varor som importeras sjövägen från en medlemsstat till en annan medlemsstat i synnerhet och hamnarbete i allmänhet på ett exklusivt sätt förbehålls ’erkända hamnarbetare’, för vilka villkoren och formerna för erkännande bestäms av Konungen efter yttrande av den partssammansatta kommitté som är behörig i fråga om det aktuella hamnområdet, varvid fastställda taxor skall tillämpas, även då denna verksamhet kan utövas av vanliga arbetare (det vill säga sådana som inte är erkända hamnarbetare)?
- 2) Skall erkända hamnarbetare i den mening som avses i artikel 1 i lagen av den 8 juni 1972, som har exklusiv rätt att utföra hamnarbete i sådana hamnområden som anges närmare i relevant lagstiftning, anses som arbetare som har anförtratts att tillhandahålla tjänster av allmänt ekonomiskt intresse i den mening som avses i artikel 90.2 i EG-fördraget och som inte längre skulle kunna fullgöra de särskilda uppgifter som tilldelats dem om artikel 90.1 och förbuden i artiklarna 7, 85 och 86 i EG-fördraget skulle tillämpas på dem?”

Den första frågan

- 20 Den nationella domstolen har ställt sin första fråga för att få klarhet i huruvida artikel 90.1 i fördraget, jämförd med artikel 6 första stycket och artiklarna 85 och 86 i fördraget, skall tolkas på så sätt att den ger enskilda rätt att motsätta sig att en medlemsstats föreskrifter tillämpas som innebär att de, för utförande av hamnarbete, tvingas att anlita uteslutande sådana erkända hamnarbetare som avses i 1972 års lag och att de åläggs att till dessa hamnarbetare betala ersättning som är mycket högre än de löner som de betalar till sina egna anställda eller till andra arbetstagare.
- 21 I detta avseende erinrar domstolen först om att det följer av domstolens rättspraxis att de bestämmelser i fördraget som i likhet med artikel 6 första stycket och artiklarna 85 och 86 har direkt effekt behåller denna effekt och skapar rättigheter för enskilda som de nationella domstolarna skall skydda, även inom ramen för artikel 90 (se bland andra domen i målet *Merci*, punkt 23, och dom av den 17 juli 1997 i mål C-242/95, *GT-link*, REG 1997, s. I-4449, punkt 57).
- 22 I artikel 90.1 i fördraget föreskrivs vidare att "[m]edlemsstaterna skall beträffande offentliga företag och företag som de beviljar särskilda eller exklusiva rättigheter inte vidta och inte heller bibehålla någon åtgärd som strider mot reglerna i detta fördrag, i synnerhet reglerna i artiklarna 6 samt 85—94".
- 23 Det kan slutligen konstateras att eftersom de nationella föreskrifter som är i fråga i målet vid den nationella domstolen innebär att en bestämd personkategori förbehålls rätten att utföra visst hamnarbete inom väl avgränsade områden, medför de att dessa personer beviljas särskilda eller exklusiva rättigheter i den mening som avses i nämnda bestämmelse. Detta gäller i synnerhet som de erkännanden som den partssammansatta underkommittén för Gent ger med stöd av 1977 års kungliga förordning bara gäller för hamnområdet i Gent och endast ges med hänsyn till behovet av arbetskraft och inte automatiskt till alla hamnarbetare som uppfyller de föreskrivna villkoren för att kunna framställa anspråk på att få ett erkännande.

- 24 Förbudet i artikel 90.1 i fördraget, vilken artikel finns i tredje delen, avdelning V (nu avdelning VI EG i ändrad lydelse), kapitel 1, om konkurrensregler, avsnitt 1, med rubriken "Regler tillämpliga på företag", i EG-fördraget, gäller endast om de åtgärder som förbudet avser rör "företag".
- 25 Det konstateras emellertid att arbets- och lönevillkoren för bland andra de erkända hamnarbetarna inom hamnområdet i Gent föreskrivs i kollektivavtal som har slutits med stöd av 1968 års lag och som med stöd av samma lag har gjorts tvingande genom kunglig förordning (se, beträffande hamnen i Gent, kunglig förordning av den 11 maj 1979, *Moniteur Belge* av den 28 juni 1979, s. 7378). Den belgiska regeringen har dessutom hävdat, vilket inte har bestritts, att de olika företag som låter utföra hamnarbete faktiskt har anställt de erkända hamnarbetarna genom tidsbegränsade anställningstal, i allmänhet för en kort tid och för att utföra klart angivna uppgifter.
- 26 Det kan under dessa omständigheter fastslås att de erkända hamnarbetarna har ett anställningsförhållande till de företag som de utför hamnarbete åt, som kännetecknas av att de utför det ifrågavarande arbetet till förmån för och under ledning av vart och ett av dessa företag, vilket medför att de skall anses som "arbetstagare" i den mening som avses i artikel 48 i EG-fördraget (nu artikel 39 EG i ändrad lydelse), såsom begreppet har tolkats i domstolens rättspraxis (se, beträffande definitionen av begreppet arbetstagare, domen i målet *Merci*, punkt 13). Eftersom hamnarbetarna, så länge anställningsförhållandet varar, ingår i nämnda företag, med vilka de således bildar en ekonomisk enhet, utgör de själva inga "företag" i den mening som avses i gemenskapens konkurrensrätt.
- 27 Det skall tilläggas att de hamnarbetare som är erkända inom ett hamnområde inte ens kan anses utgöra ett företag när de betraktas gemensamt.

- 28 Av domstolens rättspraxis följer nämligen att en persons egenskap av arbetstagare inte påverkas av att han, som har ett anställningsförhållande till ett företag, samtidigt har ett bolagsrättsligt förhållande till andra arbetstagare i företaget (se i detta avseende domen i målet *Merci*, punkt 13).
- 29 Såsom generaladvokaten har angett i punkterna 58—60 i sitt förslag till avgörande finns det inte heller någon uppgift, vare sig i beslutet om hänskjutande eller i svaren på de frågor som domstolen har ställt i detta avseende, som pekar på att det mellan erkända hamnarbetare i Gent finns bolagsrättsliga förhållanden eller andra organisationsformer som gör det möjligt att dra slutsatsen att de verkar på marknaden för hamnarbete såsom en enhet eller såsom arbetstagare i en sådan enhet.
- 30 Av det ovan anförda följer att sådana föreskrifter som är i fråga i målet vid den nationella domstolen inte kan omfattas av förbudet i artikel 90.1 i fördraget — som endast gäller för företag — jämförd med varje annan bestämmelse i fördraget.
- 31 Sådana föreskrifter kan inte heller omfattas av förbudet i artiklarna 85 och 86 i fördraget, vilka i sig enbart gäller företags förfaranden och inte medlemsstaternas lagar eller föreskrifter (se bland andra dom av den 18 juni 1998 i mål C-266/96, *Corsica Ferries France*, REG 1998, s. I-3949, punkt 35).
- 32 Av fast rättspraxis följer att artikel 6 första stycket i fördraget — i vilken det allmänna förbudet mot diskriminering på grund av nationalitet slås fast — endast kan tillämpas självständigt i situationer som omfattas av gemenskapsrätten, men för vilka det inte har föreskrivits några särskilda regler om icke-diskriminering i fördraget (se i detta avseende dom av den 17 maj 1994 i mål C-18/93, *Corsica Ferries*, REG 1994, s. I-1783, punkt 19, svensk specialutgåva, volym 15, och av den 12 maj 1998 i mål C-336/96, *Gilly*, REG 1998, s. I-2793, punkt 37). Denna princip har genomförts och konkretiserats i artikel 48 i fördraget, i fråga om

anställda, och i artikel 59 i fördraget (nu artikel 49 EG i ändrad lydelse), i fråga om friheten att tillhandahålla tjänster.

- 33 Det kan i detta avseende konstateras att det inte har framkommit några uppgifter, vare sig i de nationella föreskrifterna som sådana, i beslutet om hänskjutande eller ens i de skriftliga yttranden som har ingetts till domstolen, som gör det möjligt att dra slutsatsen att det förekommer någon som helst diskriminering på grund av nationalitet vare sig i fråga om tillträde till eller utövande av verksamheten som erkänd hamnarbetare.
- 34 I beslutet om hänskjutande hänvisas för övrigt inte alls till frågan huruvida skyldigheten att för hamnarbete anlita sådana erkända arbetare som avses i 1977 års kungliga förordning kan utgöra ett hinder i den mening som avses i artiklarna 48 och/eller 59 i fördraget i förhållande till andra erkända hamnarbetare och/eller arbetstagare som uppfyller villkoren för att erkännas. Domstolen har därför inte varit i stånd att uttala sig i denna fråga. Det är på den nationella domstolen som det i förekommande fall ankommer att göra nämnda prövning.
- 35 Den nationella domstolen kan i detta sammanhang komma att pröva om de nationella föreskrifter som är i fråga i målet vid den nationella domstolen, genom att det däri föreskrivs att man för utförande av hamnarbete skall anlita erkända hamnarbetare som är att anse som "arbetstagare", innebär att parterna blir skyldiga att reglera sitt inbördes rättsförhållande i form av ett anställningsavtal och att föreskrifterna på så sätt i princip omfattas av nämnda förbud.
- 36 Av domen av den 5 juni 1997 i mål C-398/95, SETTG (REG 1997, s. I-3091), följer nämligen att nationella föreskrifter, som innebär att parterna åläggs en skyldighet att reglera sitt inbördes rättsförhållande i form av ett anställningsavtal och som därigenom hindrar ekonomiska aktörer i en medlemsstat från att utöva sin verksamhet i en annan medlemsstat såsom egenföretagare i enlighet med ett tjänsteavtal, utgör ett hinder som kan omfattas av förbudet i artikel 59 i fördraget.

- 37 Av det ovan anförda följer sammantaget att den första frågan skall besvaras så, att artikel 90.1 i fördraget, jämförd med artikel 6 första stycket och artiklarna 85 och 86 i fördraget, skall tolkas på så sätt att den inte ger enskilda rätt att motsätta sig att en medlemsstats föreskrifter tillämpas som innebär att de, för utförande av hamnarbete, tvingas att anlita uteslutande sådana erkända hamnarbetare som avses i 1972 års lag och att de åläggs att till dessa hamnarbetare betala ersättning som är mycket högre än de löner som de betalar till sina egna anställda eller till andra arbetstagare.

Den andra frågan

- 38 Med hänsyn till svaret på den första frågan saknas anledning att besvara den andra frågan, som endast har ställts för det fall att sådana nationella föreskrifter som avses i den första frågan skulle anses strida mot artikel 90.1 i fördraget, jämförd med en annan bestämmelse i fördraget.

Rättegångskostnader

- 39 De kostnader som har förorsakats den belgiska, den italienska och den nederländska regeringen samt kommissionen, vilka har inkommit med yttranden till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

— angående de frågor som genom beslut av den 15 januari 1998 har ställts av Hof van Beroep te Gent — följande dom:

Artikel 90.1 i EG-fördraget (nu artikel 86.1 EG), jämförd med artikel 6 första stycket i EG-fördraget (nu artikel 12 första stycket EG i ändrad lydelse) samt artiklarna 85 och 86 i EG-fördraget (nu artiklarna 81 EG och 82 EG), skall tolkas på så sätt att den inte ger enskilda rätt att motsätta sig att en medlemsstats föreskrifter tillämpas som innebär att de, för utförande av hamnarbete, tvingas att anlita uteslutande sådana erkända hamnarbetare som avses i den belgiska lagen av den 8 juni 1972 om hamnarbete och att de åläggs att till dessa hamnarbetare betala ersättning som är mycket högre än de löner som de betalar till sina egna anställda eller till andra arbetstagare.

Kapteyn

Murray

Schintgen

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 16 september 1999.

R. Grass

P.J.G. Kapteyn

Justitiesekreterare

Ordförande på sjätte avdelningen